

Páva Szilárd

Ma már csak

ma már csak álom a régi világ mikor úgy bicajoztam az úton
hogy a srácokig érve ha bőrig is áztam azért sose kaptak el otthon
s ahogy ülve az iskolapadban a tél ragyogón behavazta a tájat
vajon úgy takar el sose bántva az élet amíg visz az égbe a bánat
ma már csak álom a láz mikor égni a házibulikba beértem
s ahogy egykor akartam a tábori tűz körül ülni a sörbe merülten
kiakadva a vurstliban állni amíg valakik vigyorogtak a hintán
vajon úgy jön elém kikacagva az Úr mire vártam amúgy sose tisztán
ma már csak álom a távoli táj hol a fűz a patakra lehajlik
hol a Hold lepihenve a lombkoronára kabóca sereg zaja hallik
s ahogy áthat e mennyei kép valahogy feledés mire néha lehullna
vajon úgy ölel át az a tétova érzet amit keresek pedig újra

Büfé

Csirkefalattal a számban várom hogy mosolyogjon a szemközt bár onnan
nem is észlel a kedves mindegy rágok a kólám szénsavmentessé
ha a kávé sem friss mikróból odainthetnék is persze s jól
elidőzhetnénk rég elmúlt kár lecsorog morzsász pár szalvétát
rohanok jóllaktam nem volt drága se várnak még sok mindent rá
ha találok máskor biztos sőt de a két hely messze s pár sáv köztük
alakját másoktól innen nehezen s félek hogy később sem

Ágon

Ágakat érlel hús vízpart
ág mi a vízben gyűrűt hajt

ágon a napfény átszűrve
ág mit eléd hoz tó tükre

ágot a szél most törhetne
kérd a szelet hogy kímélje

ágra repülget kis fecske
ágon a fészket hadd lelje

